

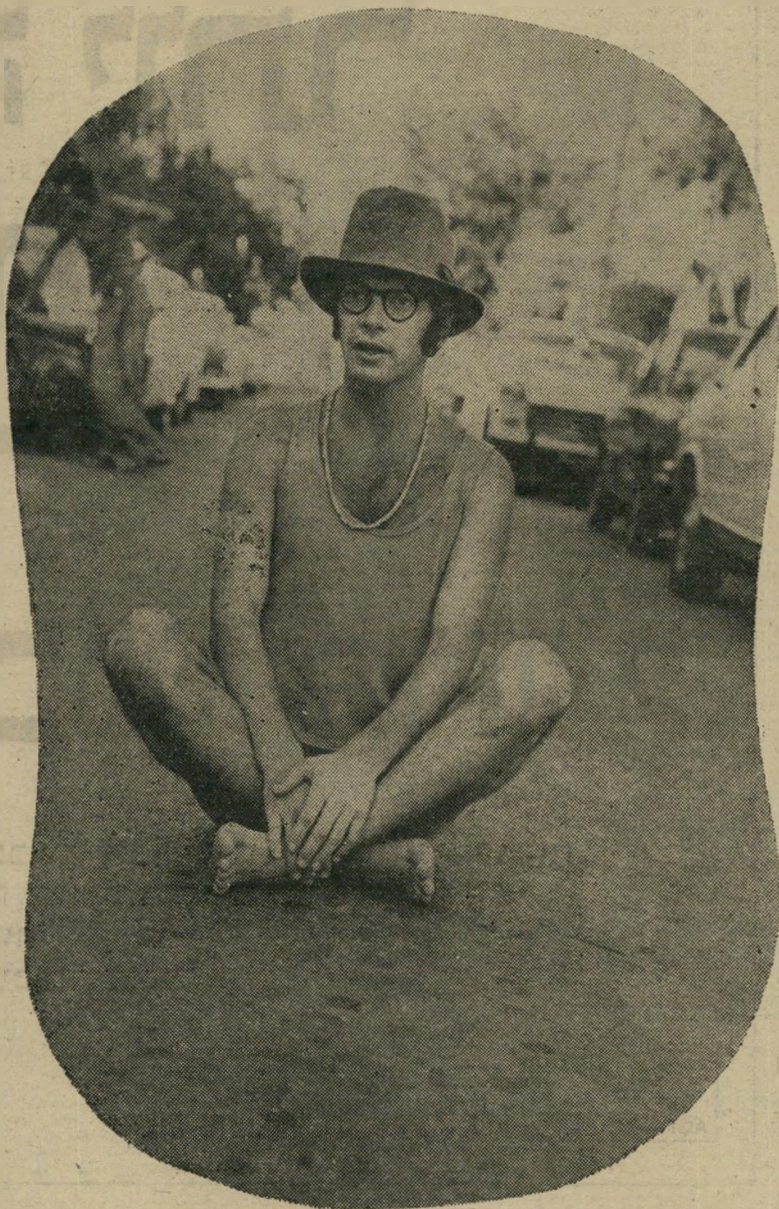
סיפורו האישי של השחקן השדרן ש.העדיף

את העוני והאוסר על העושר והפירסום

דור דור

וזאביו

מאת דורי בן-זאב

הימים ימי קיבוץ (מישמרות) ומי כיוון שאין לך דבר יותר קבוע מומני, חיפשתי מקור-פרנסה. ידעתי שעברי הרדיופוני זכור לאנשים המכירים את דר רי בן-זאב שאני הספקתי לשכוח. איילך פניתי בהצעה אל שידורי ישראלי. את ההצעה הפניתי למפיקה דליה גוטמן. עורתה לי התבטאה גם בכך שהיא מנעה ממני פגישה עם דורותה בן-אבי, ראש מחלקת הבידור, שהטעם שלה במר סיקה נגמה, כידוע, עם דוריס דיי, ומאז אין לה כל מושג על מה שקורה בעולם המוסיקה, שלא לדבר על הבידור, שהיא כאמור עומדת בראשו בשידורי ישראל.

הכנסת שידורי-פירסומת לתוכנית שלי, נראתה לי כאישחקילדים

או דליה גוטמן הודיעה לי, באדיבותה, כי תוך שבועיים אני יכול להתחיל בהגרת תוכנית. זה היה תיכף אחרי המלחמה. הייתי אז בקיבוץ מישמרות בשביל לעבוד, ולעשות את כל מה שהקיבוץ רוצה. בתמורה קיבלתי שקט. זריחות אני אף פעם לא הפסדתי, שלא לדבר על שקיעות ועל דימדומים, כך שהייתי בא לעבודה ממרכז קהילתי של מחשבות. העבודה גרמה לי עונג רב. השילוב של עבודת-כפיים עם הלכירותה היה בדיק הדבר שלו הייתי זקוק.

הקיבוץ הסכים שאני אעבוד ברדיו. אחי רי ככלות הכל, כמו שכבר ציינתי, הייתי שם רק בן-אדם זמני.

ביום בו באתי לתוכנית, ידעתי כי שם התוכנית יהיה: אם כלבים רצים חופשי (אם הם, או למה לא אני...). שהוא שם שיר של בוב דילן, שבחרתי בו גם כי אותה-הפתיחה של התוכנית, אבל בשידורי ישראל התעלמו באופן בולט מרעיון שמה של התוכנית, המערער אסוציאציה של חופשי, ובפירסומים שנתנו לתוכנית בערי תונות נקראה התוכנית בשם דורי-רדיו טק. דבר שמעולם לא הייתי.

יה נחמד לראות אותן באולפן, את שתי הגראציות שבאו להשיג עלי, דליה גוטמן ועוד אחת שכחתי מה שמה. הן יושבות להן וסורגות ואני, דיסק-ג'וקיי ישראלי, יושב מולן ומשמיע תקליטים מהעולם הגדול. כשהורדתן הרבה מפני הר עומד להתרחש, עוברת אלי כמובן, הר-גשתי להגע כאילו אני עומד במיבחה על-קולי.

פתחתי את התוכנית הראשונה. כמובן שהפטיפון לא עבד, כולל הפטיפון השני. הסתבר אחר-כך שזו היתה שגיאה שלי, פשוט לא פתחתי איזה כפתור שהייתי צריך לפתוח. בתור איש-רדיו מאומן כתי לכה, הסתבר לי שעם חרדה, קשה העבודה.

באותו רגע החלטתי לעזוב את התוכנית. אבל לא היה נעים לי משתי המשגיחות היושבות באולפן, ותולות בי מבטים אי-מהיים.

דיברתי אל המאזינים בקול עמוק, נוגה ומנותק מהם, כמו שרק שדרן-רדיו יכול להיות מנותק ממאזיניו היקרים כלי-כך. בעצם, זו היתה הפעם הראשונה, בכל הספונסניות הרדיופוניות שלי, שבה הגעתי לאולפן רדיו, ועשיתי את כל הפעולות של תוכנית המועברת בשידור חי, אבל הייתי לגמרי מנותק.

כן, המעמסה היתה כבדה עלי, ובכל זאת נשארתי לבד מול המיקרופון, עם התקליטים, ועם התלונות החוזרות וניש-

לסיום השמעתי שיד על הליגה לשיחורו המריחואנה

נות של מזכירות-ההפקה, שהיו אמורות לי: תראה, יש המון בעיות עם הפירסומות. מירושלים ביקשו שתשדר אותן בזמן.

א היה בן-אדם יותר מאיר-פנים ממני ויותר מבין לרוחן של אותן מורכבות-ההפקה, ברגע שהזכירו את עניין הרפירסומות. אבל במחשבה שנייה, נמאס לי מצעצועים, כי הכנסת שידורי-פירסומות לתוכנית שלי, נראתה לי כמו מישחקי-לדים, שעמד בסתירה גמורה למוסיקה שאור-תה השמעתי (כמובן שכלכלנים יגיבו על העניין אחרת).

מראש ידעתי, שבמיקרה הזה שום דבר לא ישנה שום דבר (מין מישחק כזה...), אבל המשכתי להילחם בדמות-האב הגדול לה שלקחתי על עצמי לרצוח, באחת מן הצורות המקובלות בפסיכיאטריה של הרדיו הישראלי.

ובתור מרד צעיר ורענן, הפניתי את המרד לכיוון הנכון של הפירסומות. והרפירסומות, היא שהחזירה אותי למוטב.

בעצם אני מספר על עצמי עכשיו, אחרי שזה עבר ואני יכול להסתכל על חצי שנה של כניסות ויציאות כל שבת מהאולפן, וחזרה לקיבוץ, ואחר-כך, מאוחר יותר, לי כפר, מגיע יחף, חבוש כובע, חבילה של ארבעים-שישים תקליטים באמתה, מבחין במבטי-התימהון של השומר הזקן הגורר האקדה שבפתח. הוא היה שואל אותי ב-חיוך של זקן נבון: יש לך סיגריה? כמו-בן שלא רציתי להציע לו אחת מאלו שהיו לי, אחרי הכל הוא הרי היה צריך לשמור, כן, ימים של גיהוה פרדסים העולה מבנין מיפעל-הטייס הסמוך, ולילות-ירח מלאי כוכבים על מירפסת בניין רשות-השידור בתל-אביב.

גדעון הוד היורד מוסרף במדרגות, ומור תיר אחרי שובל ארוך של פיתקאות עם (המשך בעמוד 36)